

Julia Burgers-Drost

De keus is aan Petra

@

Julia Burgers-Drost

De keus is aan Petra

Eerste druk in deze uitvoering 2000

NUGI 340

ISBN 90.205.2521.2

Copyright © 2000 by 'Westfriesland', Hoorn/Kampen

Omslagillustratie: Herson

Omslagontwerp: Van Soelen Reclame

Niets uit deze uitgave mag worden verveelvoudigd en/of openbaar gemaakt door middel van druk, fotokopie, microfilm of op welke andere wijze ook, zonder voorafgaande schriftelijke toestemming van de uitgever

HOOFDSTUK 1

„Het was me het dagje wel!”

Petra van Efferink, een opgewekte meid van nog geen midden twintig, laat zich in een stoel vallen, rekt zich uit en vouwt beide armen achter haar hoofd. „En toen was er koffie, veel koffie en dito vlaai!”

Genietend kijkt ze de overbekende woonkamer van haar ouderlijk huis rond. Zo vertrouwd als alles is. Van de foto's aan de wand tot aan het tapijt op de vloer. Onvoorstelbaar dat binnen afzien bare tijd dit alles verleden tijd zal zijn.

„We wachten tot pa en ma thuis zijn. Wat niet wegneemt dat jij wel vast de boel klaar kan zetten!” Het ontgaat Petra dat Kim een gespannen indruk maakt en diens antwoord wordt niet gehoord. Haar gedachten zijn bij de afgelopen dag. Gigantisch druk was het in de groentehal van haar ouders, die ook jaren haar werkplek is geweest. Alsof iedereen uit de buurt afscheid wilde nemen! En wat zijn ze verwend. Bloemen, bonbons en snuisterijen. „Zag jij ook, Kim, dat die oude vrouwtjes van de hoek stonden te snikken? En mamma maar troosten. Nooit geweten dat we zoveel betekenden voor de buurt!”

Kim knikt. De zaak en nog eens de zaak. De goedbekend staande groentehal van Van Efferink is niet meer. In verband met stadsrenovatie en herindelings kreeg vader een aanbod tot verkoop van hun pand, een aanbod dat niet mis was. Lang hebben de ouders niet hoeven na te denken. De kinderen volwassen, zelf niet meer de jongsten.

Het gemis van de zaak en alles wat deze met zich meebracht, weegt niet op tegen de vele voordelen die plotseling belangrijk zijn. Vrije tijd, een nieuw huis.

„Peet, had jij ooit gedacht dat pa en ma zo gemakkelijk afstand van de zaak konden nemen? Als jij je realiseert dat wij altijd op de tweede plaats kwamen... de zaak, en nog eens de zaak. Hadden ze tien jaar eerder maar zo'n soort besluit genomen!”

Petra schrikt op uit haar eigen gepeins. Verbaasd glijden haar ogen over de persoon van haar zusje. Bitterheid speurt ze, wrok en wie weet wat nog meer. „Je doet me schrikken, Kim. Als er één uit ons gezin niet te klagen had en nog heeft, was jij het wel. Gooi het er maar uit, voor pa en mamma thuis komen.”

Petra heeft zoveel overwicht op de vijf jaar jongere zus, dat deze schijnbaar automatisch gehoorzaamt. „Ik zei toch al... wij kwamen op de tweede plaats. Misschien hadden jij en Maurits er minder last van dan ik. Maar jullie zijn dan ook beiden 'de branche' ingedoken. Ik zou er niet aan moeten denken mijn leven tussen de kroppen andijvie te slijten.”

Zo op het oog lijken de zussen op elkaar. Petra echter is anders van

karakter, vrij in haar doen en laten. Een extrovert type en dat straalt ze dan ook uit. Kim is het tegenovergestelde. Zij zit het liefst met haar rechte neusje in de studieboeken, wat haar in de familiekring de bijnaam 'ons studentje' heeft opgeleverd.

Petra weet niet goed hoe te reageren. Hun ouders zijn voor haar meer vrienden dan wat anders. Pa, altijd joviaal, net als zij zelf spontaan naar de klanten toe. Net vijftig is hij geweest en met het klimmen der jaren wordt hij volgens hun moeder met het jaar charmanter. „Zo gaat dat bij de mannen, wij vrouwen takelen af terwijl de heren interessant worden!” Een flauw glimlachje doet een mondhoek opkrullen. Mamma met haar grijsblonde krullebol en mollig figuurtje heeft volgens Petra niets te klagen. Als vliegen op stroop, zo komen mensen – niet alleen de klanten – op haar af.

„Kim, hoe kun je er zulke gedachten op nahouden, ik geloof dat je overspannen bent. Je hebt het afgelopen schooljaar idioot hard geleerd, iets minder had ook wel gekund, meid! Oké, je hebt een lijst om te zoenen, als ik jou was zou ik hem inlijsten, een oppepper als je studie straks pittig blijkt te zijn, Kim!”

Het hartvormig gezichtje van Kim vertrekt en ze doet geen moeite haar tranen af te vegen. Natuurlijk is 'het kind' overspannen. Straks zal ze pa en mamma inseinen dat er wat aan de hand is. „Doe me een plezier, studentje, laat je tegenover onze ouders niet in zulke bewoordingen uit, je zou ze, vooral op een dag als vandaag, onnodig pijn doen. Voor praten is er later wel tijd. Je zult zien hoe leuk je het na de vakantie krijgt. Jij hebt vastomlijnde plannen, terwijl je zus, arme ik, op zoek moet naar een baantje! Wie wil er nou een meid van vierentwintig hebben, een mens dat niets anders kan dan verkopen!”

Petra's joviale lach schalt door de kamer, wat Kim beide handen tegen haar oren doet drukken. „Dan ga je toch trouwen! Berend is nota bene al dertig geweest, heeft een prachtige baan... waar is het wachten op?”

Petra beweert dat ze kleine zusjes niet te wijs moeten maken. „Droog je krokodillentranen en ga mee naar de keuken. We zullen de anderen verrassen met verse koffie en vlaai!”

Nog geen halfuur later is de rust uit huis verjaagd. De luide stem van zoon Maurits schalt door de woning. Wat Kim doet mompelen: „Die denkt dat hij op de markt staat!” Gehinderd schudt Petra haar hoofd. Wat bezielt Kim om zulke opmerkingen te maken? Maurits staat graag op de markt, het is een verslaving. Eens in de week vindt zijn vrouw het 'goed'. Ze haat alles wat met de groente – en fruitbranche van doen heeft. Haar vader bezit een florerende groothandel en dankzij zijn kapitaal is ze in staat zelf een boetiekje te drijven, pal naast de zaak

waar Maurits buiten de marktdag om is te vinden.

Bewust gaat Petra niet in op Kims woorden. Ze schudt haar hoofd als kan ze zo de onaangename opmerkingen negeren.

Jozien van Efferink komt de keuken binnen, haar armen vol bloemen. „Kijk nou toch eens, allemaal van klanten. Kimmie, pak jij eens een emmer!” Petra veegt met de punt van een handdoek het bezwete gezicht van haar moeder droog. „Wat heb jij je ingespannen, mammie!” zegt ze meelevend. „Maar het zit erop. Nu kun jij je met pap gaan voorbereiden op de reis!”

Kim zet een plastic emmer gevuld met water voor haar moeders voeten en loopt zwijgend naar de kamer. Jozien lijkt zich niet te storen aan haar dochters houding.

Als ze Petra aankijkt glanzen haar vriendelijke ogen verdacht. „Het deed me allemaal toch veel meer dan ik verwachtte, kindlief! Ik zal de drukte af en toe best missen...”

Petra knuffelt haar moeder en beweert dat ze vanaf nu overbezet zal zijn met andere dingen. „Met de toekomst, mam! Eerst jullie gigantische reis... toe maar, een vakantie van maanden. En dan het nieuwe huis! Jij en pa beginnen gewoon overnieuw!”

Nog voor Jozien kan reageren, schalt Maurits' stem vanuit de kamer: „Waar blijft de koffie!!”

Petra schikt de benodigdheden kalm op het blad en bedenkt dat zij dit alles zal missen. Haar taak was de boekhouding bijhouden, af en toe bijspringen in de zaak of met pa naar de veiling. Ook was ze vaak te vinden in het huishouden van haar broer en schoonzus om op diens kindertjes te passen, zo nodig.

„Op je wenken bediend. Tja, zoals je ze maakt, zo heb je ze. Tjonge, jullie zien er alledrie nogal opgefokt uit. Pa, hoe voelt het om vrij man te zijn?”

Koos van Efferink neemt zijn vrouw in zijn armen en drukt haar zachte lichaam tegen zich aan. „Hoe ik me voel? Wel, dat zie je. Jozientje en ik gaan er wat van maken. Is het niet, meid?” Koos bukt zich om zijn vrouw op de blozende wangen te kussen. Petra kijkt vertederd toe, haar zus wendt haar blikken af en staart naar het plafond dat nodig gewit zou moeten worden. Maar wie gaat er in een huis klussen dat op de nominatie staat om te worden afgebroken?

Petra deelt koffie en vlaai uit, Koos praat tegen niet luisterende oren, de ouders lijken slechts oog voor elkaar te hebben en Kim zit er bij als was ze een vreemde.

„Schenk mijn kop maar snel bij, Petra. Lennie zit alleen met de kids. Lekker, die vlaai!”

Petra kijkt haar oudere broer vol genegenheid aan. Lennie boft met zo'n

man. Maurits heeft van beide ouders iets in zijn karakter. Optimistisch en zelfbewust zonder arrogant te zijn. Hoewel hij de kans kreeg om een studie te volgen, koos hij al vroeg voor de zaak en het was een absoluut hoogtepunt voor hem toen hij, mede dankzij schoonpappa, vrij jong een eigen winkel kon starten.

„Ik heb voor Lennie en de kinderen een stuk vlaai in een doos apart gehouden. Niet vergeten mee te nemen dus!”

Vader Koos klapt in zijn handen. „Voor je gaat, jongen, moet ik wat zeggen. Ja, aan jullie alle drie.”

Jozen kijkt glimmend naar haar man, de liefde die ze voor hem voelt is bijna tastbaar. Opeens moe van alle commotie die de laatste weken hun deel was, laat ze zich op een tweezitter neervallen. „Pa gaat speechen, kinderen, dus luister!” schertst ze.

„Wat ik zeggen wil, jongelui, is dit. Jullie moeder en ik zijn er ons vanaf jullie geboorte van bewust geweest dat het runnen van een zaak plus een huishouding niet altijd gemakkelijk zou worden. En dat is uitgekomen. Hoeveel keer moeder, toen jullie nog klein waren, van de winkel naar de bovenverdieping is gehold, zou niet te tellen zijn.

Maar jullie waren – en zijn – pracht kinderen. Mamma en ik zijn trots op jullie. Maurits een eigen winkel, Petra hoopt binnenkort te trouwen en ons studentje gaat het helemaal maken.”

Jozen vindt het nodig haar man te onderbreken. „Ook als ze zich anders hadden ontwikkeld, vader, waren we trots op ze geweest. Het gaat niet om de successen, nee toch?”

Welwillend knikt Koos. „Natuurlijk. Mamma slaat de spijker op zijn kop!”

Maurits heft zijn handen op. „Dat was het, pa? Ik geef je nog vijf minuten en dan ben ik weg!”

„Waag het niet! Enfin, om het kort te maken: mamma en ik gaan deze week nog naar Canada. Naar mijn broer en zijn gezin. Tjonge jonge, we hebben elkaar bijna twintig jaar niet gezien!”

„Weten we!” roept Maurits en kijkt op zijn horloge.

„Na Teun en Mieke zijn de anderen aan de beurt, misschien zoeken we ook de Australische tak op. Hangt af van het tijdstip wanneer onze bungalow klaar is. Maurits, blijf zitten!”

Petra gaat nogmaals rond met de koffiepot en schuift een tweede stuk vlaai op het schoteltje van Maurits. Met een knipoogje overhandigt ze het hem.

„We zullen jullie missen, geloof me. En natuurlijk de kleinkinderen... Maar enfin, we hebben onze keus gemaakt. Petra, lieve meid van me, jij hebt de zorg voor onze verhuizing op je genomen. Hopelijk krijg je hulp van je verloofde?”

Nu mengt Kim zich in het gesprek. „Geloof dat maar niet. Mijn aanstaande zwager maakt zijn handen vast niet vuil!” Petra voelt een kleur uit haar hals opstijgen en houdt dit keer met moeite een snibbig reactie binnen.

„Ik sta er op, Petra, dat jij als je klaar bent met de verhuizing, zelf vakantie neemt voor je op zoek gaat naar een nieuwe baan!”

Met volle mond reageert Maurits. „Nu ons studentje nog, pa. Wat heb je haar te zeggen?”

Met een warme blik in zijn ogen loopt Koos op Kim toe, hij lijkt haar veranderde houding niet op te merken. „Onze trots. Een econoom in de familie, het klinkt schitterend: een Van Efferink met een titel. Het spijt me dat mamma en ik je eerste halfjaar aan de universiteit niet van dichtbij kunnen meemaken. Maar je kunt faxen en e-mailen! Wel, dat was het. Bedankt kinderen, voor jullie trouw en liefde. Daar zijn we dankbaar voor!”

Maurits staat al. Zijn moeder trekt hem aan een hand. „Wacht even, kerel. Pa heeft wat vergeten. Wij als jullie ouders wensen jullie Gods zegen toe voor iedere dag. Geef Hem de kans jullie Vader te zijn. Dat wilden we ook nog zeggen, niet Koos?”

Maurits kust zijn moeder op een wang. „Je bent een schat van een moedertje en ik wens jullie namens de anderen eh... veel heil en zegen voor jullie ouwe dag!”

Petra proest het uit. Wat een nieuwjaarsachtige wens. „Zo kan het wel weer. Ga maar gauw naar jouw Lennie!”

Heel even omarmen vader en zoon elkaar, een ongebruikelijk gebaar tussen hen.

Staande bij de deuropening aarzelt Maurits toch een paar seconden. Er is zojuist een periode afgesloten en dat is in een mensenleven toch niet niks. Zijn blik haakt zich een moment in die van Petra. Zou er voor haar dan toch snel een huwelijk inzitten? In ieder geval zal ze tot die datum werk willen hebben. „Voor jou ga ik op zoek naar een baan. Lennie en ik hebben nogal wat relaties! Op mij kun je rekenen!”

Petra kreunt. „Nu gaat hij ook nog eens speechen. Naar huis jij!”

Even later roffelen Maurits voeten, die net iets te groot zijn voor de smalle treden, de trap af.

Jozien wrijft haar handen alsof ze deze moet verwarmen. „Het is toch niet niks... Enfin, het zal allemaal wel wennen. Maar vanavond hoeven we niet te koken, pa heeft een tafel bij de Griek besproken.”

Petra knikt. „Lekker, ik heb nu al trek. Maar voor het zover is moet ik nog een paar dingen afronden wat betreft de boekhouding en daar heb ik pappa voor nodig. Ga je mee naar het kantoortje, pa?”

Jozien staat moeizaam op en schuift het gebruikte serviesgoed op een

blad. Op Kims bordje staat nog een restje dat ze automatisch in haar mond steekt. Vel over been is Kim, doodsbang om wat gewicht betreft, moeder achterna te gaan. Als ze er wat van zegt, krijgt ze geen ruw antwoord maar wordt getrakteerd op een akelig zwijgen. Vanaf dat Kim een jaar of zestien is, kleedt ze zich zoals de mode voorschrijft. Jozien vindt het rokje te strak en kort. Net als het truitje. Geen gezicht, die reep naakte huid tussen de boorden.

En dan die malle schoenen!

Nee, Jozien uit geen kritiek. Dat geeft verwijdering. Bovendien heeft de jeugd volgens haar recht op een eigen mening, eigen smaak en leefstijl. Net als ze wil voorstellen of Kim even helpt met het opruimen, staat deze op en mompelt iets over een afspraak.

„Kom je op tijd terug voor het eten, lieverd?” roept Jozien tegen het rechte rugje van haar dochter.

Staande bij het aanrecht droomt Jozien even weg. Op reis – ver weg van alles wat vertrouwd is. Doen ze er goed aan? Heeft geen van de kinderen hen meer nodig?

Nuchter als ze is roept ze zichzelf tot de orde. Hardop zegt ze: „Ze zijn volwassen!”

En buiten dat weet ze als geen ander dat ze degenen die haar dierbaar zijn, mag toevertrouwen aan haar Hemelse Heer.

Waarom, zo vraagt Kim zich af, is Petra's verloofde niet van de partij? 'De Griek' heeft niet te klagen over belangstelling. In het knusse lokaal is geen tafel onbezet. De afwezigheid van Berend schijnt Petra niet te deren. Ze is de opgewektheid zelf en meer dan eens voert ze ook nog eens het hoogste woord.

Eigenlijk is dat altijd zo geweest, mokt Kim. Naar Petra wordt geluisterd. Sterker nog: als ze zou willen kon ze haar ouders om haar pink draaien. Puur uit jaloezie stelt ze de vraag die haar bezighoudt, pardoes door een discussie over het te bestellen nagerecht heen.

„Waarom heeft Berend het laten afweten?” Petra fronst haar wenkbrauwen. „Hij had een vergadering. Werk gaat voor het liefje. Dat zul jij ook nog wel eens ervaren!” En in één adem er achteraan: „Ik wil iets met ijs als toetje. Veel, koud en vooral met slagroom!”

Kim blijft doorzeuren over het onderwerp Berend. „Ik vind dat hij die vergadering had moeten afzeggen. Dit is voor jou toch belangrijk? Voor ons allemaal was het een opmerkelijke dag. En bovendien is Lennie er toch ook? Het heeft haar moeite gekost een oppas te vinden maar waar een wil is...” eindigt ze veelbetekenend. Maurits legt een lange arm om de schouders van zijn vrouw. „Waar een wil is vinden we ons studentje!”

Lennie verschikt een plukje haar van haar perfect zittend kapsel en berispt haar man: „Jij weet altijd wel een manier om je zusje op haar plaats te zetten. Alsof ze een peuter is! Straks, als Kim in Utrecht is ingeburgerd, zul je eens zien wat een metamorfose ze ondergaat! Ik heb het gezien bij mijn zussen!”

Jozien sust: „Niemand van ons plaagt bewust de ander. Kim is nu eenmaal de jongste en de enige die buiten de zaak stond. Maar dat gaat snel veranderen nu we allen een andere kant opwaaieren.”

Lennie wil weten of Kim al een kamer heeft. „Ik las in de krant dat er een geweldige run is op de paar beschikbare ruimten.”

De ober komt informeren of het gesmaakt heeft en wat hij als nage-recht mag noteren.

Terwijl Koos bestelt vertelt Jozien met gedempte stem dat hun Kim zich over een kamer niet bezorgd hoeft te maken. „Je hebt tante Doortje bij ons toch af en toe ontmoet? Peper- en zout kleurig haar, saaie recht-toe rechtaan japonnen en schoenen uit de jaren vijftig. Een doodgoed mens. Ze woont in een ruim huis in Bilthoven. En ze verheugt zich op Kims komst. Reken maar dat die verwend gaat worden. Nee, over Kim hoeven pa en ik ons niet bezorgd te maken!”

Kim opent en sluit haar mond, alsof ze een antwoord inslikt. Star kijkt ze naar het tafelkleed, trekt met een vinger ingeweven draadjes na.

Ze schrikt op als Lennie een hand op de hare legt. „Ik zal mijn oppas missen! Is het niet, Maurits?”

Maurits echter kijkt verlekkerd naar het blad vol overheerlijke coupes, gevuld met onder andere ijs. Hij maakt grappen en krijgt zelfs de stijve ober aan het lachen. Geen van de anderen echter weet dat zijn hoofd bij de dag van morgen is. Zeer vroeg opstaan, de vrachtwagen halen en zich naar de veiling haasten.

Helaas komt er vandaag niets van vroeg naar bed gaan terecht!

De woning boven de groentehal is op zich ruim genoeg geweest voor een gezin met vijf personen. De zussen hebben altijd de grootste kamer samen gedeeld wat nooit tot wrijving heeft geleid. Nadat Maurits trouwde kwam er een vertrek vacant, maar Petra wilde liever een kantoortje dan een eigen kamer. Heel wat avonduren heeft ze daar doorgebracht, starend naar de computer. Haar ouders zijn beide geweldig geweest wat betreft de handel, de verkoop. Maar het was Petra die achter de schermen aan de touwtjes trok.

Het is die laatste werkdag knap laat geworden en zodra ze haar bed ziet, lijkt plotseling alle energie verbruikt. „Kim, ik ben gesloopt. Wat een dag. En dan te bedenken dat pa en ma hun koffers nog moeten pakken!”

Kim haalt ongeïnteresseerd haar schouders op. „Nou, so what? Zo gebeurd. Waarom moeten we allemaal mee naar Schiphol? Wat een gedoe. Maurits moet er zelfs de winkel voor sluiten!”

Petra duikelt van onder haar bed een paar nogal versleten sokken op, rood van kleur. Zomer en winter heeft ze last van koude voeten en zonder de sokken, zo beweert ze, kan ze niet inslapen. Zittend op de rand van haar bed voorziet ze haar voeten van de rode omhulsels. Opeens, volgens Petra voor het eerst die dag, hoort ze Kim lachen. „Ik zie die keurige Berend van jou al als jij voor je huwelijksnacht die rode voddens aantrekt. De keurige Berend – gehuld in zijden pyama of zelfs zonder –, voeten met gemanicuurde nagels, – kijkt zijn ogen uit!”

Petra's grote tenen bewegen zich als in een protest. „Ik zal voor die gelegenheid een paar nieuwe aanschaffen. En jij krijg van mij te horen hoe zijn reactie was.”

Petra knipt haar bedlampje uit. Helemaal donker wordt het nooit in de kamer, daarvoor is het licht van de lantarens buiten te fel.

„Raar idee Kim, dat we de langste tijd een kamer hebben gedeeld. Straks zit jij ginds terwijl ik de bungalow bewoonbaar probeer te maken. Ik vind dat pa en ma na terugkomst zich meteen thuis moeten voelen. Hopelijk missen ze niet alsnog dit huis met alles erop en eraan. Wat denk jij?”

Ze krijgt geen antwoord en denkend dat haar zus slaat, begraaft Petra haar hoofd in het kussen. Eindelijk heeft ze tijd voor zichzelf. Tijd om aan haar eigen toekomst en die van Berend Ubbink te denken. Wat een ander leven zal ze krijgen als vrouw van een advocaat. Enfin, alles went, wordt beweerd.

Een geluidje dat ze nog kent van vroeger doet haar opschrikken. „Kimmie, je huilt!”

Als vroeger de kleine Kim wakker werd uit een nare droom, was het Petra die haar troostte.

Klaarwakker glijdt Petra uit bed en in een mum van tijd zit ze op haar hurken naast haar zus.

Ze voelt met een hand over diens wangen en veegt tranen weg. „Vertel het me maar. Er zit je iets dwars, is het niet? De hele dag al. Kom, vertel het me maar. Zie je tegen de veranderingen op? Je zult zien...”

Kim maakt, zo ziet Petra in het schemerlicht, met beide handen een afwerend gebaar. „Dat is het niet... ik snak er juist naar eindelijk op mezelf te kunnen gaan wonen. Ik zit niet zoals jij in elkaar, weet je. Nee... snuf- snuf... het is tante Doortje!”

Petra zoekt een comfortabeler houding en zet zich tot luisteren. „Ben je bang dat ze te veel beslag op je gaat leggen?”

Kin schiet overeind, stompt haar hoofdkussen achter haar rug en barst

los. „Tante Doortje, die om drie uur thee drinkt, om halfvijf een kopje koffie. 's Morgens ontbijt met havermoutpap en nooit een koekje meer koopt dan nodig. Zie je mij daar al binnen stappen met eventuele nieuwe vrienden en vriendinnen? Ze zal alles willen weten. Ze kletst me – zeker weten – de oren van het hoofd. En oh, wat een kritiek gaat ze op mij krijgen. Weet je nog hoe vet ze kookt? Soep waar de ogen op drijven? Ik wil dat niet, Petra. Echt niet. Hoe moet ik dat nou aan pappa en mam vertellen?”

Verbijsterd heeft Petra de klaagzang aangehoord. Gunst... tante Doortje. Ze probeert de oudere dame door Kims ogen te zien wat niet echt lukt. Voorzichtig zegt ze: „Pappa en mamma waren juist zo verrukt van die oplossing. Ik weet niet wat ik zeggen moet. Misschien kun je treinstudent worden? Tante Doortje zal ongetwijfeld teleurgesteld zijn. Maar als het jou in je studie afremt... Dan hebben we een probleem.”

Kim buigt zich naar Petra toe.

„Er is wel een oplossing. Herinner jij je Karen Bongers nog? Ze zat een jaar boven mij en studeert rechten.” Kim last een pauze in om Petra in de gelegenheid te stellen haar gedachtegang te volgen.

„Laat me denken: Karen Bongers is toch de dochter van de dominee uit de Oosterkerk? Ja, die ken ik, ze zat een tijd met mij op volley. Wat is er met haar?”

Een totaal andere Kim heeft nu het woord. Ze vertelt van de vriendschap die Karen met een nichtje, één van een tweeling, heeft. Bianca Bongers gaat eveneens studeren en wat wil nu het geval!

„De pa van Bianca is nogal welgesteld. Toen het hem niet lukte kamers voor de tweeling te bemachtigen, kocht hij simpelweg als belegging een nieuwbouw huis. Te groot voor twee lui, dus Karen mocht bij hen intrekken. Nu wil het geval dat er een knots van een zolder is en ze besloten nog iemand te zoeken als huisgenoot. Vanwege de taakverdeling en zo. Karen stelde mij voor en Petra: de tweeling ging gelijk akkoord!”

Verbijsterd reageert haar zus. „En daar zit jij om te grienen? Tjonge, een ander kan niks vinden en jij krijgt van alles aangeboden. Nou, wat zijn je plannen?”

Kim lijkt opeens weer een klein meisje te worden en piept: „Ik durf het niet te vertellen. Want wat als ze het niet goed vinden? En hoe lichten we tante Doortje in? Ik wil niet naar haar, Petra. Dat sombere huis met wanden vol vergeelde foto's van mensen waarvan ik de namen niet ken. Toe, help jij me?”

Petra huivert. Hartje zomer en het is zo fris als was het oktober. Ze zoekt haar bed weer op en eenmaal onder het dek wrijft ze de rode sokken tegen elkaar.

„Wat moet ik dan doen wat jij zelf niet zou kunnen?”

Het blijkt dat Kim bang is de ouders, vlak voor hun grote reis, van streek te maken. Ze kennen immers Karen Bongers noch de tweeling. Een gegrinnik uit Petra's bed maakt Kim argwanend. „Als mamma hoort wie de bewoners van dat nieuwbouwhuis zijn, geeft ze vast toestemming. Nota bene, een dochter van dominee Bongers!! Je weet toch hoe mamma opziet tegen alles wat predikant is? Maar je hebt gelijk, tante Doortje is een probleem. Dat arme mens zal zich afgewezen voelen. Ik wed dat ze al een kamer voor je heeft klaargemaakt, behang met teletubbies of zo.”

Buiten slaat de klok van de kerk aan de markt. Er stopt een bus die een groep joelende jongelui uitstuift. Stadsgeluiden die zo vertrouwd zijn dat Petra zeker weet die in de toekomst te zullen missen.

„Misschien is het beter om pappa en mamma later schriftelijk op de hoogte te brengen, Kim. Zij vinden tante Doortje het perfecte adres. Wie kan er beter voor het nestkuiken zorgen dan zij? Enfin. Ik wil tante Doortje wel voor mijn rekening nemen. Op voorwaarde...” Petra's stem wordt lager en dwingend. „Op voorwaarde dat jij je vanaf nu van je lieve kant laat zien. Niet meer chagrijnig door het huis loopt en misselijke opmerkingen maakt. Ik wil dat onze ouders prettige herinneringen meenemen als ze vertrekken. Ja?”

Als was ze een stout kind, zo gehoorzaam klinkt de stem uit het andere bed. „Goed Petra!”

Zuchtend sluit Petra haar ogen, haar gedachten suizen naar tante Doortje. De arme ziel.

Opeens zijn Kims dunne armen om haar heen en krijgt ze drie zoenen op haar voorhoofd. „Dank je wel! Ik wilde dat ik je eerder in vertrouwen had genomen!”

Een optrekkende bus, honden die tegen elkaar blaffen en heel in de verte snerpt het dunne geluid van een sirene.

„Ga slapen. Morgen wordt het een drukke dag, meid. Het is wel goed. Geniet maar van de voorbereidingen, bofferd die je bent!”

Langzaam worden Petra's voeten warm en komt de ontspanning. Geeuwend bedenkt ze dat ze van plan was over Berend en zijn soms wonderlijke houding te gaan denken.

Er komen nog meer nachten, denkt ze berustend. Na morgen zal ze tijd in overvloed hebben om te denken!

HOOFDSTUK 2

Het kost Petra de nodige moeite haar moeder in vertrouwen te nemen wat betreft Kims problemen. Enerzijds vindt ze dat haar ouders recht hebben om te weten wat er in hun jongste aan onvrede leeft. Anderzijds wil ze het hen niet aandoen om een koffertje met extra zorgen mee te geven. Tegen zichzelf zegt ze: „Wees volwassen, Petra! Je hoeft dat wat op je pad komt niet altijd te delen met een ander.”

Gedachten over Kim leiden haar af van dat wat haar zelf bezighoudt. Per slot van rekening staat haar leven ook op een kruising. Natuurlijk is daar Berend. Aan zijn liefde voor haar hoeft ze niet te twijfelen, nee toch? Haar spontaniteit en gemakkelijke levenshouding intrigeren hem. Bovendien weet ze heel goed dat hij haar begeert. Ze heeft opperbest gemerkt dat hij vaak moeite heeft zich te beheersen.

Berend is qua karakter precies het tegenovergestelde van haar. Zwaar op de hand, denkt drie keer na alvorens een uitspraak te doen. Maar trouwen? Niet voor pa en mamma terug zijn, dat staat vast.

Wat impliceert dat Petra voor het eerst op eigen benen komt te staan. Ze heeft na het behalen van verschillende diploma's en avondcursussen toch gekozen voor de zaak. Maar wat graag stond ze samen met mamma in de drukbezochte groentehal. Spijt heeft ze van haar keuze nooit gehad.

Ook al drong Berend er meer dan eens op aan dat ze op zichzelf zou gaan wonen. „Dan kom je wat lossers van thuis, je leert jezelf beter kennen. Doe het voor mij!”

Petra zei lachend 'ja' maar deed niet één poging om de deur uit te gaan. Haar ouders zijn inmiddels haar beste vrienden geworden en de zaak was hun gemeenschappelijk belang. Nu blijkt dat Kim dat achteraf totaal anders heeft beleefd. En dat zit Petra dwars. 's Ochtends na haar huilbui heeft ze nog meer van haar ware ik getoond. Ergernissen wat betreft de houding van hun moeder. Kim voelt zich achteruitgezet, genegeerd. Kritiek die Petra pijn doet. Zou ze zelf ook fouten jegens het jongere zusje hebben gemaakt? Haar niet de kans gegeven hebben er een eigen mening op na te houden? Toen Kim keihard beweerde dat mam meer van Petra hield dan van haar, Kim, was voor Petra de maat vol. Met de woorden: „Als je nog meer uit dat vat van je wilt tappen, zul je tot morgen moeten wachten. Dan heb ik alle tijd om naar je grieven te luisteren en kunnen we overleggen of je rijp bent voor het RIAGG!” Met die laatste verpletterende woorden liet ze haar zus alleen en heeft ze zich letterlijk op het werk gestort.

Ten eerste mamma helpen met het pakken van de koffers. Systematisch werkt ze een zorgvuldig samengestelde lijst af. De koffers zijn nieuw en

licht van kwaliteit. Petra zou er wat voor geven als ze mee kon met haar ouders. Ze hoeft bij wijze van spreken maar te kikken. Die twee zijn echter nog nooit samen op vakantie geweest en Petra weet met zekerheid dat ze zich teveel zou voelen. Pa met zijn toegevend karakter zou zonder morren een stap opzij gaan zodat vrouw en dochter samen konden optrekken.

Met een zucht van opluchting sluit Petra de koffers af. Het idee dat deze dode dingen straks mee gaan, hoog boven de wolken. Zonder ervan te genieten een groot stuk van de wereld bereizen.

Reizen – een nooit uitgesproken stille wens. Wie weet wat er in de toekomst voor haar nog verborgen ligt. Jammer dat Berend niet van reizen houdt. Tja, trouwen lijkt haar een kwestie van geven en nemen. Maar of het zo gemakkelijk zal gaan als tussen haar ouders, is een open vraag. Vader Koos komt haar halen. Tijd voor koffie. Hij heeft een grote zak oververse broodjes gehaald. „Ze zijn nog warm, kun je nagaan! Volgens mamma heb je niet eens ontbeten.” Petra geeft haar vader een por met een elleboog. „Je begint goed, pa. Nog eens wat anders dan naar de veiling racen!”

Gearmd lopen ze naar de ouderwets ingerichte woonkeuken. Kim zit aan tafel en lijkt ontspannen, maar als haar ogen die van Petra ontmoeten, slaat ze de hare neer.

Jozien bebotert een croissantje en fantaseert over het eten dat in het vliegtuig geserveerd zal worden.

„Het is een soort cultuurschok. Gisteren de laatste werkdag, vanavond gaan we vliegen. Petra, heb je gezien dat er een foto van ons drietjes in de stadkrant staat afgedrukt? Drie generaties Van Efferink groenten en fruit. Lees maar: „Jammer dat de stad opnieuw een stuk eigen identiteit moet opgeven...”

Kim knijpt een maanzaadbolletje tot pulver en schampert: „Als geen ander weten jullie dat er morgen spruitjes en prei in die kranten worden verpakt...”

Petra recht haar rug en zegt kort: „Wat een opmerking. Kun je zien dat jij ons zakenbloed niet hebt. Bovendien zou je moeten weten dat we tasjes en zakken met eigen opdruk hebben. Hadden. Niks geen kranten!”

Jozien rommelt met een mollige hand door Petra's haar. „De emoties hebben zelfs jou te pakken, meid. Hier, neem ook zo'n croissantje. De boter smelt er op. Vandaag rommelen we wat betreft het eten maar wat aan. Pa stelde voor dat we op het vliegveld wat eten. Hebben we gelijk wat te doen, dat breekt de spanning!”

De sterke koffie montert Petra weer op. Ze lijkt wel dwaas om zich door een kind als Kim van streek te laten maken. Beter dat ze zich

beheerst, per slot van rekening moeten ze de rest van de zomer nog samen optrekken!

De uren lijken te vliegen: opeens moet er nog van alles en nog wat gedaan worden wat tot gevolg heeft dat de woning er uitziet of een stel inbrekers heeft huisgehouden.

Tegen vier uur komt Maurits voorrijden in een gehuurd busje. Hij sleept de koffers en handbagage naar beneden en weet op zijn vrolijke manier de gemoederen te kalmeren.

Tot zijn moeders vreugde gaan de kleinkindertjes ook mee naar Schiphol. Woutje en Inge, respectievelijk vier en drie jaar, hebben nog niet veel besef van begrippen als afscheid nemen en op vakantie gaan. Vliegtuigen kijken, dat boeit vooral Woutje uitermate.

„Kijk nou niet naar de rommel, mamma. Morgen wordt hier drastisch opgeruimd en ingepakt. Volgende week krijgen we officieel de sleutel van het nieuwe huis, maar ik ben toch van plan af en toe al wat weg te brengen. Vergeet wat je hier ziet en kijk vooruit!”

Pas op het moment van het afscheid krijgt Jozien het te kwaad. Duizend en één adviezen en waarschuwingen stromen uit haar mond. Tot twee, driemaal toe gaat ze het rijtje af om haar geliefden te omhelzen. Maurits schudt zijn moeder zacht door elkaar. „Punt! Vooruit zien! Pa wordt ongeduldig, die verheugt zich als een kwajongen op dit tweede huwelijksreisje, dacht ik zo!”

Zijn vrolijke lach bezorgt hem aandacht van mede-afscheidnemers. Kim kijkt gegeneerd om zich heen. Is zij de enige uit het gezin met innerlijke beschaving?

„Petra... zul je echt niet te hard werken? Ik ken je toch, je gaat door tot je er bij neervalt...” jammert Jozien.

„Wat dacht je mam, ik ga toch genieten van de vrijheid? Eindelijk verlost van het ouderlijk gezag... Hier, je mag mijn zakdoek meenemen. Dag mam, goeie reis en breng wat moois voor ons mee!”

Als eindelijk het vliegtuig eindelijk opstijgt, slaakt Petra een zucht van opluchting en is ze maar wat blij de arm van Maurits om zich heen te voelen. „Wij zijn nu eenmaal geen reizigers... en bovendien erg close met elkaar... ja, lach jij maar, Lennie van Efferink! Jij bent door de wol geverfd...”

Lennie heeft moeite haar kroost in het gareel te krijgen, aan iedere hand hangt een uitgelaten kind. „Jullie rukken mijn armen nog uit mijn lijf... Ja, ik bedoel nee, Petra. Ik vind vliegen nog altijd even spannend als de allereerste keer. Maurits, ontferm je over die twee... please. Ze vernielen mijn bloes en – au! Woutje, niet schoppen!”

Grijnzend laat Maurits zijn zus los. „Kom op, mensen, dan gaan we naar huis!”

Petra kijkt nog even naar de nog heldere avondhemel. In gedachten zendt ze haar ouders nog een groet na en dan, dan zet ze hen bewust uit haar hoofd. Alsof ze daardoor haar moeders bezorgdheid kan doen afnemen.

Lennie en Maurits staan erop dat de zusjes nog met hen meegaan voor een glas wijn. Napraten, de dingen van de dag verwerken.

Echter, de zussen zijn niet het ideale gezelschap, die avond. Petra vreest dat Kim haar opnieuw lang wakker zal houden om de opgekropte grieven te spuien. Zeker weten: daar heeft ze geen zin in en een opkomende hoofdpijn wordt vlot geaccepteerd.

„Ik wil maar één ding: slapen. Lang en diep! Jij kunt misschien wel blijven logeren, Kim!” Lennie grijpt dit voorstel aan. „Dat mag je best doen, blijven slapen en me morgenvroeg met de kinderen helpen. Momenteel heb ik problemen met de oppas die ze naar het kinderdagverblijf brengt. Als je wilt, Kim, kun je zelfs een tijdelijk baantje bij me krijgen. Als de kinderen niet goed verzorgd zijn, kan ik geen enthousiasme voor mijn klanten opbrengen, weet je!”

Kim aarzelt slechts even en Petra denkt: zoek het zelf maar uit, jongedame. Van mij mag je! Alleen naar het nu verlaten pand, haar geboortehuis, boven de ruime hal. In de halfduistere woonkamer huilt Petra een deuntje, ze weet niet waarom.

Zonder licht te maken zoekt ze haar bed op. Bijslapen, morgen weer fit op om de nieuwe dag onder ogen te kunnen zien.

De chaos in huis houdt Petra de hele ochtend bezig. Pas tegen elven komt ze er toe koffie voor zichzelf te gaan zetten en de post door te nemen. Dan wordt het de hoogste tijd om een plan de campagne op te stellen.

Kasten leegruimen, verhuisdozen voorzien van labels. Het nieuwe huis dient schoongemaakt te worden en met een beetje geluk krijgt ze het voor elkaar al vast een begin te mogen maken. De aannemer is een schoolvriend van Maurits, die ziet wat haar betreft wel wat door de vingers.

Successievelijk de spullen overbrengen. Serviesgoed, snuisterijen, kleding. Het nieuwe huis ziet er nog akelig kaal uit, zonder stoffering, vindt ze. En het ruikt naar cement en verf.

Niet vergeten: tante Doortje! Ook zij moet een plekje krijgen in de planning.

Als Petra zo ver is met haar gedachten tjlpt de telefoon en als ze Berends stem hoort. reageert ze verrast.

„Joh, alsof we beiden op verschillende planeten zitten! Wat leuk dat je belt.”

„Dag meisje, ben je eindelijk verlost van je spinazie en appeltjes? Ik kan je niet zeggen hoe blij ik daar om ben, Petra.”

De stilte die onverwacht ontstaat doet Petra naar lucht happen. Ze frons haar fijngetekende wenkbrauwen en een gevoel van onbehagen overvalt haar als een virus. Niet op wat Berend zojuist opmerkte, maar de manier waarop hij zijn stem gebruikte.

„Eh... ik weet niet of ik wel zo blij ben dat alles hier aan het veranderen is. Gisteren hebben we mijn ouders naar Schiphol gebracht, mamma werd op het laatst emotioneel. Enfin, ze zijn inmiddels geland, ik heb het op teletekst gevolgd. Als je me hier zou kunnen zien zitten... dozen en nog eens dozen.”

Rebellen zonder er bij na te denken. Berend lacht zacht. „Kunnen we wat afspreken? Ik wil je aan een paar oud-studiegenoten voorstellen. Zal ik je om halfnegen halen?”

Het liefst zou Petra weigeren. Ze verlangt ernaar alleen te zijn met Berend, maar die vrienden hoeft ze niet zo nodig.

„Ik zou graag willen, Petra, dat je het imago van groentemansdochter aflegt. Eh... je begrijpt me wel, denk ik. Als ter sprake komt wat je zoal doet, verzin je maar de een of andere studie. En trek alsjeblieft wat anders aan dan die eeuwige spijkerbroeken... je zult moeten leren om rekening met mijn image te houden!”

Weer een pijnlijk zwijgen.

Vrolijk doet ze: „Alsof jij je voor mij schaamt... Het is dat ik je ken, maar anders... Ik ben helaas niet zo verfijnd als je zussen. En daar zul jij toch mee moeten zien te leven!”

Berend lacht haar woorden weg. „Daarom ben ik verliefd op je geworden. Zo rap als jij uit de hoek kunt komen! Ik denk dat je het als advocate goed gedaan zou hebben, Petra. Ik moet nu afbreken, er wachten cliënten op me. Tot vanavond, schatje!”

Petra legt briesend de telefoon terug.

Wat een hoogmoed! Enfin, hij krijgt zijn zin. Ze zal zich vanavond opdoffen als nooit tevoren!

De rest van de dag zwoegt Petra door. Buiten stijgt de temperatuur en puffend gooit ze de ramen open. Gedragen door het straatlawaai stroomt frisse zomerlucht naar binnen.

Het nieuwe huis heeft zowel voor als achter een flinke tuin. Wat zal mamma genieten, peinst ze. De eerste maanden zal pa de handen vol hebben aan zaken die een verhuizing met zich meebrengt, zoals het bijhouden van de tuin. Maar dan, vermoedt Petra, zal hij op zoek gaan naar zinvolle bezigheden.

Bonkende voetstappen op de trap doen haar ontwaken uit haar gepeins. Natuurlijk, Kim.

Niet alleen Kim, ook Maurits stuift naar binnen. Broer en zus zijn zo te zien in een vrolijke bui en maken een ontspannen indruk. „Wat vind jij, Petra, zal ik een poosje voor de kinderen gaan zorgen? Dat betekent wel dat jij hier alles alleen moet doen. Lennie zit echt met de handen in het haar, is het niet, Mau?”

Maurits heeft ondertussen een paar blikjes cola uit de koelkast gehaald. „Hoef niet, kleine zus. Je kunt hier in de avonduren ook helpen!”

Petra is allang dankbaar dat Kim zichzelf teruggevonden lijkt te hebben. „Ik red het wel. Alleen met het versjouwen van de dozen heb ik hulp nodig.”

Kim dartelt weg en roept over haar ene schouder dat ze wat kleren en toiletspullen gaat inpakken.

„Wat kijk jij triest, Peetje. Vertel het grote broer maar!”

Maurits laat zich op de grond zakken, ellebogen op de knieën. „Heimwee naar wat voorbij is? We zullen snel een leuke job voor je vinden, zeker weten.”

Petra schudt haar hoofd. Even aarzelt ze nog – het lijkt op verraad om te praten over Berend. Toch moet ze haar gevoelens met iemand delen en niemand is daar meer geschikt voor – dan Maurits.

Heel kort doet ze verslag over het telefoongesprek. „Het is het gevoel dat bleef... een nare bijmaak. Net of ik als Petra van de Van Efferinkhal niet goed genoeg ben voor een man van Berends kaliber. Dat kwetst, Maurits. Ik weet niet wat ik ervan moet denken!

Opeens herinner ik me allerlei voorvalletjes uit het verleden... kleinigheden. Bijvoorbeeld zijn vreugde toen bekend werd dat de gemeente plannen had de binnenstad te renoveren. Hij wist het nog eerder dan wij... had al zijn conclusies getrokken.”

Maurits kijkt liefdevol neer op het gebogen hoofd van zijn zus. Degene die Petra op het hart trapt, krijgt van hem de volle laag.

„Ik had het je nooit verteld, lieverd, als je me dit niet had toevertrouwd. Ik weet al langer dat Berend liever had gezien dat je uit zijn eigen milieu kwam. Waarom? Ach...

Een paar weken terug moest ik een bestelling bestaande uit nogal exclusieve en apart voor hen bestelde delicatessen, naar het huis van zijn ouders brengen. Ik liep achterom richting keuken en trof daar een groepje van die k-bluffers. Sorry voor de benaming... De huishoudster zag me aankomen en liep me tegemoet, maar de gasten stonden in de weg. Ik kwam oog in oog te staan met Berend. Opende mijn mond om hem te begroeten. Hij wendde echter zijn hoofd af alsof ik lucht was. Een zielige vertoning, Petra. Meer kan ik er niet over zeggen!”

Petra zit als een hoopje ellende tegenover hem. Aan het schokken van haar schouders ziet Maurits dat ze huilt. Het liefst zou hij haar tegen zich aantrekken, maar Petra kennende heeft ze even tijd nodig om dit te verwerken. Elders in huis horen ze Kim schel meezingen met haar nieuwste cd. Petra heeft er geen behoefte aan háár op de hoogte te brengen van haar angst Berend te verliezen.

Gesmoord zegt ze: „Je jukt echt niet, Maurits?”

Maurits mikt zijn blikje in een doos die al halfvol is met rommel. Hij veert op en laat zich naast Petra neer. Dan toch die armen maar om haar heen. „Huil maar effies uit, meid. Ik wil één ding zeggen: beter ten halve gekeerd dan ten hele gedwaald. Wat als er kindertjes komen? Mogen ze dan wel naar de andere opa en oma, om maar eens wat te noemen? Zijn de zussen van Berend beter gezelschap dan wij?”

Petra snuft tegen zijn overhemd: „Dat doet Lennie toch ook niet! En die komt pas echt uit een familie met geld!”

Niet de bankrekening is van belang, maar de status.

De rechtlijnig denkende Petra kan het amper bevatten. „Discriminatie. Zou Berend echt... wat walgelijk. Wal – gelijk!”

Maurits vindt dat Petra zelf haar conclusies moet trekken. Het is hem trouwens van meet af aan een raadsel geweest waarom Petra met juist deze man in zee is gegaan. Volgens hun moeder kon het niets anders zijn dan pure liefde. „Daar tellen rangen en standen niet, jongen!” Mooi wel dus, moppert Maurits in stilte.

„Heb je liever dat Kim bij jou blijft? In dat geval zoeken we wel een andere hulp voor Lennie!” Haastig zegt Petra dat ze liever alleen is dan in Kims gezelschap en zo kort mogelijk deelt ze hem het probleem tante Doortje mee.

„Ik kan er wil inkomen. Samenwonen met studenten of huisgenoot van onze goeie Doortje... dat is wel een verschil. Ze moet haar eigen gang leren gaan, ze is oud en wijs genoeg. Alleen is het sneu voor Doortje. Het is jou wel toevertrouwd de boodschap over te brengen!”

Kim komt, nog steeds zingend, de kamer in en grist een blikje van tafel. Het ontgaat haar dat er een zekere spanning in de kamer hangt. „Raar hè, zo zonder onze ouders. Ik verwacht ieder moment mamma's stem te horen roepen dat het eten klaar is!”

Maurits is gaan staan, hij torent boven zijn zussen uit. „Laat gauw wat van je horen, Peet. En doe tante Doortje onze groeten.”

Kim verschiet van kleur. „Je bent echt een schat dat je dat voor me wilt doen, Petra. Echt waar!”

Eenmaal weer alleen moet Petra tegen haar tranen vechten. De teleurstelling die ze voelt doet lijfelijk pijn. Ze heeft letterlijk met haar hoofd in de wolken geleefd.

Maar ze is niet van plan de afspraak voor vanavond af te zeggen. Sterker nog, ze neemt zich voor Berend op de proef te stellen!

Het kost haar weinig moeite om uit Kims klerenkast iets te vinden dat totaal niet bij haar past. Een strak leren rokje, dat het grootste gedeelte van haar lange benen laat zien. Kim is een paar maatjes slanker dan zij, dus het wordt persen. „Nu nog een ordinair truitje!” fluistert ze. Want zo is het: de kleding die van Kim een modebewuste jonge meid maakt, staat Petra ordinair.

Ze kiest voor een strak truitje waarover een gaasachtig vest gedragen behoort te worden.

Gelukkig heeft Kim niet al haar make-up meegenomen en met een sadistische grijns op haar gezicht propt Petra van alles en nog wat in een goudkleurig schoudertasje.

Drie soorten parfums door elkaar, reken maar dat ze heerlijk zal ruiken! Precies op de afgesproken tijd staat ze klaar. Een lange regenjas van dunne stof verhult haar kleding.

Zoals altijd ziet Berend er uit om door een ringetje te halen. Driedelig kostuum, de manchetten van zijn overhemd steken precies op de juiste lengte onder de mouwen uit.

„Schatje, wat hebben we elkaar lang niet gezien!”

Berends begroeting lijkt warmer dan normaal. Petra weet vanaf het begin van hun verkering dat Berend niet alleen van haar vlotte babbel is gaan houden. Haar lichamelijke uitstraling roept bij hem een reactie op. Oh ja, er zijn veel vrouwen die betere maten hebben dan Petra.

Maar weinigen hebben de charmante manier van bewegen en een mimiek zoals zij.

Het maakte dat ze zich in zijn nabijheid op en top vrouw voelde en – tot op zekere hoogte – inging op zijn verlangens. Nu is ze dankbaar voor de eigen terughoudendheid.

„Denk om de burenlief!” zegt Petra lief en glijdt, voor hij haar kan helpen, op de voorbank. „Vertel eens over wat je vandaag hebt gedaan. Echtscheidingen? Ik kan me geen voorstelling van je dagen maken, Berend. Jij ook niet van de mijne, wel?”

Berend rijdt snel en geconcentreerd. „Dat verandert wel als we getrouwd zijn. Dan heet je ook Ubbink en zo ga jij je dan ook voelen. Mevrouw Ubbink!”

Petra trekt de slippers van haar jas over haar blote bovenbenen en verklaart dat tegenwoordig vrouwen liever hun eigen achternaam houden. „Zelfs de kinderen mogen de achternaam van de moeder dragen. Wat een heerlijk tijd voor ons vrouwen!”

Berend uit zijn verontwaardiging door nijdig naar een jochie dat op zijn

fiets capriolen uithaalt, te toeteren. „En wat ben ik blij dat jij niet zo modern bent, Petra. Ik heb een tafel bij 'De Hertog' besproken. Precies de goede gelegenheid om oude makkers te ontmoeten. Ik ben de enige van onze club met een vaste relatie. En daar ben ik trots op!”

Petra zwijgt tot ze het parkeerterrein van een voormalige boerderij oprijden. Ze haat deze locatie. Alles is kitch, namaak – platteland.

Met een hand van Berend onder haar elleboog schrijdt ze naar binnen. De schoenen van Petra knellen en bovendien is ze torenhoge plateauzolen niet gewend. Ietwat bevreemd kijkt Berend haar aan. Alsof Petra gegroeid is, hun ogen zijn op gelijke hoogte. Ze lacht hem valselijk toe. Zou hij de vuurproef doorstaan?

De vrienden zijn precies van het slag dat Petra verwachtte. Ze drukt handen, lacht zwijgend en opent slechts haar mond om haar naam te noemen.

Berend schuift een stoel voor haar aan. „Je mantel, liefje...” Petra fluistert dat ze eerst 'haar handen wil wassen'.

Veel werk heeft ze niet. De parfumeuren hebben in combinatie veel weg van een goedkope toiletspray, gnuift ze. Donkere lippenstift die eerder zwart dan rood is. Glitter make-up op de oogleden. Grote oorbellen van vreemde makelei vervolmaken dat wat ze wil uitstralen.

Een blik in de spiegel doet haar schrikken, toch blijft ze bij het plan om te shockeren.

Het haar, vlot geknipt in een goede coupe, borstelt ze omhoog en met behulp van Kims spray blijven de pieken recht op staan.

Achter haar duiken een paar dames op, druk pratend. Zodra ze Petra gewaarworden vervallen ze in een veelbetekenend stilzwijgen.

Een rukje aan het korte rokje en ja, dan moet het gebeuren.

Met opgeheven hoofd flaneert ze heupdraaiend naar Berend en zijn vrienden.

Berend kijkt op als ze een hand op zijn schouder legt, even is er een blik van niet-herkennen in zijn ogen. Dan ontzetting, afschuw. Petra kan wel huilen. Spijt heeft ze van deze tijdbom. Of toch niet?

Een van de vrienden springt op en helpt haar in een stoel, alle blikken zijn op Petra gericht. Ze ziet ze denken: wie had dat van die keurige Berend Ubbink ooit gedacht?

„Gaaf!” knikt Petra als ze haar door Berend bestelde aperitief ontdekt.

„Na een halfjaar verkering weet je precies van elkaar wat je lekker vindt!” Het is niet haar bedoeling dubbelzinnige opmerkingen te maken – toch komt het zo over. Ze informeert waar het gesprek dat door haar werd onderbroken, over ging. „Of mag ik het niet weten? Jeugdzonden? Ach, ik ben nogal gemakkelijk, niet Beer? Ik zeg maar zo: leven bij de

dag en niet terugzien. Zo van: toen ik een student was, dacht ik als een student, handelde ik als student... enzovoorts. Straks als we getrouwd zijn, gaan we vast op elkaar lijken. Net als mijn schoonzus, die heeft mijn broer ook zo beïnvloed. Dat doen vrouwen nu eenmaal. Mijn broer kleedt zich onder haar invloed geheel anders dan vroeger. Moet kunnen, zegt mijn mamma altijd. Niet Beer?"

De vrienden geven te kennen opnieuw te willen bestellen en het heen en weer geloop van de obers zorgt voor de nodige afleiding. Zodra Berend de kans krijgt – zijn vrienden discussiëren heftig over het verschil van bepaalde wijnsoorten – fluistert hij in Petra's dichtstbijzijnde oor: „Wat is je bedoeling? Je zet mij voor schut!”

Ze gluurt hem door haar wimpers aan. „Net als onlangs Maurits de groenteman deed? Arme jij.”

Berend negeert Petra zoveel hij kan. Het lijkt wel of ze de draak met hem steekt! Dat vreselijke rokje. Van leer, nota bene. Niet dat haar lange bruine benen niet gezien mogen worden! Echter niet hier en zeker niet in dit gezelschap. Het is hem duidelijk: ze stelt hem op de proef. Hij voelt zijn hart verkillen. Alsof er ijs door zijn aderen vloeit.

Petra, die flirt met zijn vrienden. Te luid spreekt en weinig manieren toont. Het liefst zou hij haar meesleuren en over de knie leggen. Hij eist een verklaring! Excuus zeker.

Hij proeft niet wat hij eet, het kost hem de grootste moeite de gesprekken te volgen. Een heldere stem roept hem bij de les. „Daar hebben we Bennie Ubbink! Lieverd, wat zie jij er goed uit!”

Een beeldschoon en perfect gekleed meisje buigt zich over hem heen en zoent hem op een gladgeschoren wang. Beschaafd geparfumeerd, stelt Petra vast. Af en toe zweemt de toiletspray rond haar, ze wordt bijna onpasselijk van dat geurtje.

Berend begroet de boezemvriendin van een van zijn zussen alsof ze door een wonder is gezonden. „Kom bij ons zitten, Felice!”

Petra zegt schel: „Wij kennen elkaar, Felice, ooit ontmoet bij Berend thuis. Ik ben zijn verloofde!” Ze houdt de hand met een tere ring omhoog. Een van de vrienden grijpt haar vingers en verklaart, zijn glas heffend, dat hij Petra zonder mankeren zou willen overnemen van Berend.

De avond sleept zich voort.

Veel eerder dan gepland geeft Berend het sein om op te breken. „Ik heb morgen een zware dag en moet nog enkele stukken doornemen, lui!”

Naast Berend lopend voelt Petra de blikken van de gasten op haar rusten.

En toch, toch heeft ze geen moment spijt gehad.

HOOFDSTUK 3